

Sprawozdanie z pleneru jesiennego organizowanego w Łodzi w Parku Staromiejskim

klasa: V OSSP

rok szkolny: 2017/2018

termin: 28-29 września 2017 roku

opieka: mgr Agnieszka Sowińska, mgr Patrycja Piaseczna

opieka artystyczna: mgr Paweł Nowakowski, mgr Marlena Szymczyk,
mgr Tatiana Kamińska

Park Staromiejski powstał w latach 1951/53 według projektu K. Chrabelskiego. Był on położony na *Starym Mieście* w dolinie rzeki Łódki, schowanej obecnie w podziemnym kanale. Znajduje się w nim staw na rzece Łódce, rzeźba Henryka Burzeca, zegar słoneczny Pomnik Dekalogu (Mojżesza) po stronie wschodniej oraz fontanna, pomnik Aleksandra Kamińskiego i stoliki szachowe po zachodniej.

Zauroczony pięknem natury zachowanym w Parku Staromiejskim, uznałem, że to doskonałe miejsce, by zorganizować w nim plener. Występują tu przede wszystkim pospolite gatunki drzew liściastych. W zachodniej części liczącą przewagę mają klony srebrzyste, którymi obsadzone są główne alejki oraz trawniki wokół placu z fontanną. Występują tu też okazy dębu czerwonego, lipy drobnolistnej, brzozy brodawkowatej, kasztanowca, klonu zwyczajnego w odmianie czerwonolistnej. Topole czarne porastają plac, na którym stoją stoliki szachowe.

Ponoć najstarszym drzewem w parku jest rosnący w pobliżu ul. Zachodniej kasztanowiec, któremu udało się przetrwać przemiany dokonujące się na tym terenie w czasie I wojny światowej oraz po II wojnie światowej. Aleja położona najbliżej ul. Północnej obrosła lipą drobnolistną oraz topolą czarną. Równoległa do niej krótsza alejka została obsadzona klonami zwyczajnymi oraz jaworami. Wzdłuż kolejnej dróżki rosną leszczyny tureckie, których orzechy otulone są charakterystycznymi, frędzłowato postrzępionymi okrywkami. Przy

sztucznym stawie w tej części parku spotkamy też jesiony wyniosłe, jarzęby szwedzkie i pospolite oraz, przy ogrodzeniu placu zabaw, okazałą wierzbę mandżurską.

Drzewa iglaste występują tu bardzo nielicznie, bowiem słabe warunki glebowe oraz zanieczyszczenie powietrza nie sprzyjają ich rozwojowi. W parku spotkać można pojedyncze egzemplarze świerka srebrzystego, a w części zachodniej rośnie modrzew europejski.

Park Staromiejski stanowi wdzięczny pejzaż, z którego uczniowie mogą czerpać inspirację. Istotą widzenia przestrzeni będzie ukazanie jej zgodnie z rzeczywistością, odwołując się do obserwacji takiej, która oddaje oblicze, bogactwo i „komplikacje” rysunkowe natury.

Na te aspekty przyrody zwracali uwagę uczniowie przebywający na plenerze malarskim. Aura dopisała, światło podkreślało kształty, fakturę kory, piękny wizerunek kształtów drzew, roślin i kwiatów. Dzięki temu ich czytelność stała się niezwykle wyrazista.

Plener był krótki, a mimo to zadania i wymagania edukacyjne, zgodne z jego programem, trzeba było skrupulatnie realizować. Widoczny był brak przygotowania uczniów do zajęć plenerowych. Ci wychodząc z pracowni rysunku i malarstwa, w której tworzą głównie martwe natury, w czasie kontaktu z pejzażem są kompletnie zagubieni i bezradni. Nie planują pracy „krok po kroku”. Patrzą i nie dostrzegają natury takiej, jaką jest. Przekłamując i wymyślając, odrealniają jej wizerunek. Nie dotyczy to wszystkich uczniów. Byli również tacy, którzy skutecznie „zmierzyli się” z niepowtarzalnym pięknem przyrody.

Wnioski i spostrzeżenia „poplenerowe”:

1. nabywanie umiejętności komponowania, organizacji na płaszczyźnie elementów wybranej, wykadrowanej przestrzeni;
2. obserwacja rysunku, zróżnicowanie planów, głębi, wykorzystania klucza kompozycyjnego, widzenia syntetycznego formy;

3. umiejętne operowanie środkami wyrazu artystycznego w celu odwzorowania rzeczywistości, dokonania charakterystyki miejsca pleneru;
4. analiza układu światła i cienia, ukazanie go w planach;
5. dostosowanie techniki rysunkowej i malarskiej oraz narzędzi do potrzeb kompozycji;
6. wybór odpowiednich narzędzi w celu sprecyzowania wyrazu artystycznego pracy;
7. interpretowanie, poszukiwanie własnego niepowtarzalnego stylu narracji plastycznej.

Paweł Nowakowski